

Se szeri, se száma a Facebookon (a rend kedvéért, nálam a közösségi oldalak = Facebook, legnépszerűbb videómegosztó = Youtube) megosztott bödületes kamuknak és marhaságoknak, átveréseknek és nagy igazságoknak betudott dolgoknak.

Ismerős az alternatív gyógyászat oly sok módja, és hogy lájkold a halálán levő kisbaba képét, és hogy Irénke nénit a NAV meghúzta hárommillió forintra, mert sütit árult a Nyugatinál? Ismerős. De tudod, hogy egy nagy kamu?

Éppen ezeknek köszönhetően vékonyítom le egyre jobban virtuális teremtet – egész egyszerűen – a Hová forduljon az ember... kezdetű, cím nélküli József Attila-verset parafrázálva – **nem tartozom a harcosok közé, nem dobok be ablakot és nem tépek föl uccaköveket.**

Légy ostoba!

Néha nem fér a fejembe, hogy általam értelmesnek vélt emberek hogy a túróba tudnak olyan dolgokat megosztani, hogy a petróleum vagy a fokhagyma gyógyítja a rákot vagy, hogy bizonyos áltudományos honlapok szerint Hitler és Ceaușescu is élnek. Arra sem találok magyarázatot, hogy valaki kitegyen egy autóbalesetet vagy egy „cenzúrázatlan” lefejezést. Nem beszélve a sok-sok ideológiai meggyőződésről. Amióta van internet (és főleg Facebook!) az emberek **egy-egy szabadon ébredés után olyan súlyosan kezdik rázni a tudás fáját, hogy néha kénytelen vagyok Isaac Newtonként a fejemhez kapni, akkorát koppan rajta a leeső alma.** Néha nem értem az ezeket lájkolókat sem, csak azt érzem, hogy kitör belőlem a vágó istváni kiáltás: Sarlatánok kíméljenek!

Tedd a kezed

a billentyűzetre és kezd el a Követem/Nem követem gomb sűrű kattogtatását. Ez nem a

legbrutálisabb, de hasznos módszere annak, hogy a problémát –ha nem is gyökerestül - ki lehessen irtani a Facebookról. Mindig is csodálkoztam az ilyen magyarázatokon, hogy azért nem járnak az emberek színházba, meg nem olvasnak, meg nem élnek egészségesen, mert ott van az internet és a tévé, az nem hagyja. Frászt.

A hiba benned van, nem a készülékedben. A tévédet, laptopodat egy mozdulattal ki tudod kapcsolni, vagy át tudod alakítani. Feltéve, ha megvan a magadhoz való eszed. Ha hagyod magad az olyanok által megosztott „információkkal” ellátni, akikkel részegen pacsiztál egy péntek éjszakai buliban, vagy az általános iskolában megismert, de azóta tőled fizikailag és szellemileg ezer kilométerekre járó emberekkel befolyásoltatni, **akkor megérdemled a sorsodat.** Akkor ne is kíméljenek.

Tudod, hogy nincs bocsánat

De ha ők nem kímélnek, én megkímélhetem magam. Tavaly ősszel még a politikai posztokat megosztó ismerőseimet töröltem ki drasztikusan – igaz, karácsony előtt többségüket szépen visszahívtam. Az már az én bátortalanságom volt, hogy Johannis első száz napja után nem tettem fel nekik a „Na, magyar kérdés? Kérdés?” mondatot (kérdést!).

Igaz, én is a németnek vélt emberre szavaztam, annyi különbséggel, hogy **novemberben nem posztoltam orrba-szájba és éjjel-nappal arról, hogy elérhető közelségbe került Románia új, vélt messiása.**

Sajnos tapasztaltam, éltem eleget az életben ahhoz, hogy kijelenthessem: bonyolultabb a világ annál, hogy azt néhány politikus befolyásolni tudja. Mondom ezt úgy, hogy túléltem már Szász Jenőket, Gyurcsányokat, egy csomó -escut s lassan Buntákat és Orbánokat is túl fogok.

Szóval a politikai megosztásokon kívül is van elég bajom a virtuális térben. Azokat, akik lefejezős vagy agresszív vadbarmok cselekedeteit, közlekedési baleseteket, ebből származó halottakat osztanak meg, még hamarabb kihajítottam – ahogy azokat is, akik cigányoznak, zsidóznak, amerikáznak, románóznak, esetleg valakit a vallási hovatartozása miatt sértegetnek a Facebookon.

Nem baj, József Attilánál maradva, **majd megöregszenek, s bánni fogják, hogy bántják azt, amire büszkéek ma.**

És nincs szükségem olyan emberek ismeretségére sem, akik úgy gondolják, hogy lájkokkal hozzájárulhatnak egy beteg kisbaba

meggyógyulásához.

Levegőt!

Higgyék el, tisztul a kép, méghozzá egyre jobban. Azt nem mondom, hogy más is próbálja ki ezt a kísérletet, hiszen lehet, hogy szereti az ismerőseit és azok megosztásait, témáit olvasgatni, nézegetni. Lelke rajta. De ne jöjjön azzal, hogy mindenkinek a hülyeségét pörgessem végig akkor, amikor hasznosan, kedvesen, boldogan is tudok időt tölteni a közösségi oldalon. **Az, hogy kapok levegőt és nem kell mindenkinek a meggyőződését, sületlenségét olvasnom, nekem igenis jó**

– ha ugyanezt a virtualitás után az életben is meg tudnám valósítani, minőségi ugrás volna a mindennapjaimban.

Hogy mi lesz a vége? Tudom. Nagyon kicsi virtuális közösségem lesz, de biztosra veszem, hogy jól fogom érezni magam benne. Akárcsak az életben.

(Írásunk címét és alcímeit a költészet napjára – április 11. – való megkésett tekintettel József Attilától kölcsönöztük)